

Наталія Ясіновська

Лізка Мармизко

Ілюстрації
Софії Ясіновської

Видавництво Старого Лева
Львів — 2017

УДК 821.161.2-3
ББК 84(4УКР)-4
Я 81

Наталія Ясіновська

Я81 Лізка Мармизко [Текст] : повість / Наталія Ясіновська. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2017. — 160 с.
ISBN 978-617-679-306-9

Як подружитися з Вовком і Березою? Чи вміють плавати хом'яки? Навіщо маленькій <i>< i></i> крапочка? Про все це знає Лізка Мармизко. І залюбки вам розповість. А ще вона любить малювати, експериментувати і не любить нудьгувати. Та й навіщо? Якщо завжди можна покликати друга і вигадати веселу забаву?

УДК 821.161.2-3
ББК 84(4УКР)-4

Наталія Ясіновська © текст, 2017
Софія Ясіновська © ілюстрації, 2017
Видавництво Старого Лева © 2017

ISBN 978-617-679-306-9 (укр.) Усі права застережено

Марічці, Катрусі, Олі, Настуні
та всім-всім дівчаткам,
яким іноді хочеться
відкласти принцесячу сукню
і побешкетувати.

Лізка Мармизко. Життя-буття

Оповідка перша,
у якій читач знайомиться
з Лізкою Мармизко

Лізка Мармизко — звичайна дівчинка, яка живе з мамою і татом у звичайній двокімнатній

квартирі п'ятиповерхового будинку. Вона, як усі діти її віку (а Лізі скоро буде дев'ять), ходить до третього класу звичайної школи. І все у неї ніби звичайне, окрім імені та прізвища: вони римується!

І про що думали батьки, коли називали дитину Лізкою Мармизко? Ну добре, прізвище не вибирають, хоча, кажуть, його також можна змінити, якщо дуже захотіти. Так думала дівчинка Лізка, яку тато нагородив своїм прізвищем Мармизко.

Добре мамі: після прізвища Ковбаса її й Мармизко влаштовує, але вона ж якраз мала розуміти, що доньку дражнитимуть! Тим гидким хлопчиськам та дівчиськам нічого навіть вигадувати не треба — прізвище стало і прізвиськом, от тільки кликали не «мармизкою», а «мармизою».

— Ми хотіли, щоб ім'я було співзвучне з прізвищем, — виправдовувалася перед Лізкою мама, кліпаючи очима і вдаючи, що не розуміє доччиного обурення.

Свого часу Олена Мармизко дуже серйозно поставилася до питання вибору імені для

своїї донечки. І запропонувала своєму чоловікові Олексі, коли вони чекали дитину, аби кожен із них написав імена, які подобаються.

— Добре. А потім будемо викреслювати, поки не залишиться одне, яке влаштує нас обох, — погодився Лізчин тато.

«Краще б ви ті імена животові зачитували, а я б сама вибирала. Живіт спокійний — значить, гарне ім'я. Якщо ж коливається у шаленому танці — ім'я не годиться. Я щосили гамселила б зсередини і руками, і ногами, почувши, що ви збираєтеся назвати мене Лізкою Мармизко. Та хіба, вибираючи ім'я, батьки прислухаються до думки дитини? Ні. А даремно, бо їй ще потім носитися з цим дурнуватим іменем усе життя», — думала сердито Лізка.

Із довгелезних списків імен тато одразу повикреслював Юль, Наталь, Оленок, Іринок, Тетянок та усіх інших «нок»:

— То дуже прості імена, а для своєї донечки я хочу щось незвичайне!

Добре ще, що мама Олена переконала тата Олексія не включати у список відверто іноземні імена. І тут вже Лізка мусила погодитись, що Мішель, Кортні чи Дороті Мармизко звучали б дивніше, ніж Лізка Мармизко.

Після численних викреслювань і дописувань імена зібрали в один список, у якому врешті-решт залишилося два варіанти — Розанна та Єлизавета. І Розанна програла Єлизаветі.

— Ти маєш пишатися таким неймовірним поєднанням імені та прізвища! Вони ж римуються! — історію про вибір імені Лізіна мама завжди завершувала цією фразою.

Мама Олена, яку всі шкільні роки кликали не інакше, як Ковбаса, часом ще додаючи запитання: «Ковбаса, ти яка — варена чи копчена?» — мала б здогадатися, що дівчинці з іменем Лізка і прізвищем Мармизко у школі буде дуже непросто. Та Лізка давала собі раду. І лише часом докоряла батькам їхнім дивним вибором. Особливо якщо мама сварила доньку, коли та приходила зі школи у подертих на колінах